

Nejvyšší soud revisnímu rekursu žalobkyně nevyhověl, vysloviv, že v rozhodný den 17. listopadu 1908, kdy Dr. A. Z. okresním soudem v B. zřízen byl pro pozůstalost E. V. opatrovníkem, projednávání této pozůstalosti u soudu ještě nebylo zavedeno a podmínky pro ustanovení opatrovníka pozůstalosti dle § 78. cis. pat. o říz. nesp. nebyly ještě dány, že tedy také Dr. Z. opatrovníkem ustanoven byl nikoli dle předpisu § 128. cit. pat., nýbrž jak z dotyčného usnesení soudu pozůstalostního plyne, dle § 811. ob. z. obč. z podnětu sporu zahájeného u krajského soudu v B. proti pozůstalosti a na dotaz tohoto, kdo jest opatrovníkem pozůstalosti. (Jak již svrchu řečeno, předcházely zřízení opatrovníkovu ve spise pozůstalostním pod značkou A vedeném přihlášky věřitelů a výzva soudu k notáři, aby předložil úmrtní zapsání. Dědici ovšem do té doby nemohli býti vyzváni, aby »užili svého práva dědického« [§ 78. pat. nesp.]).

Dr. R ö s s e l.

§ 81. tr. z. K prosté skutkové povaze § 81. tr. z. není třeba, aby násilí — protivou k vyhrožování — bylo nebezpečným a hrozilo, že škodlivé následky pro vrchnostenskou osobu skutečně nastanou.

(Rozh. nejv. soudu zruš. z 15. května 1909, č. j. Kr III. 177/8.)

Zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku sb. soudu I. instance, jímž byl uznán vinným zločinem dle § 81. tr. z., byla nejvyš. soudem zrušovacím zamítnuta.

D ů v o d y :

Dovolávajíc se zmatků podle § 281. č. 9. lit. a) a č. 10. tr. ř., dovozuje zmateční stížnost, že jednání obžalovaného nevyčerpává skutkové povahy zločinu dle § 81. tr. z., poněvadž se obžalovaný policejního strážníka ani nedotekl a jen se snažil vymknouti mu z rukou zatčeného J. K. To prý se stalo s vynaložením jen nepatrné síly, takže nelze mluvit o násilí dle § 81. tr. z., jenž prý vyžaduje násilí, způsobilého nahnati stráži strach, násilí, směřujícího proti vrchnostenskému orgánu samostatnému, jež může mít pro něho škodlivé následky; v nejnepříznivějším případě měl prý obžalovaný býti uznán vinným přestupkem § 314. tr. z.

S těmito vývody nelze souhlasiti.

Předem dlužno vytknouti, že se obžalovaný podle zjištění rozsudku snažil vytrhnouti J. K. policejnímu strážníku vší silou, takže tento i s pomahajícím mu strážníkem a zatčeným upadl. Tělesnou sílu, obžalovaným vynaloženou, co do stupně nutno beze vší pochyby označiti za »násilí«, poněvadž § 81. tr. z. nevyžaduje násilí nepřekonatelného. Ona byla buď i ne přímo, tedy nepřímo namířena proti vrchnostenské osobě. Musilať tato, aby si nedala zatčeného vytrhnouti a násilné zasáhnutí obžalovaného překonala, vynaložiti i se své strany sílu fysickou. Skutkovou povahu § 81. tr. z. nevyklučuje, že se obžalovaný těla orgánu vrchnostenského přímo nedotkl.

Stačí, vynaloží-li se proti osobě vrchnostenské namířená síla, která ji nutí k tomu, vyvinouti buď také se své strany sílu fysickou, aby úřední neb služební výkon provedla, aneb od výkonu toho upustila. Tomu zde tak bylo. § 81. tr. z. nevyžaduje útoku na tělesnou integritu strážce, nýbrž pouze a jedině násilné vztažení ruky; to jest jistě dáno, snaží-li se kdo vytrhnouti z rukou strážce osobu zatčenou, tahaje tuto za tělo.

Pouze pro pohružku vyhledává § 81. tr. z., má-li se rovnati skutečně vykonanému násilí, známku nebezpečnosti. Právě z toho plyne, že, jedná-li se o skutečně vykonané násilí a nikoliv pouze o pohružku, jest zcela nerozhodno, bylo-li vztažení ruky způsobilým, uvésti stráž ve strach, aneb mohlo-li přivoditi pro stráž škodlivé následky. Přidruží-li se k násilí proto, že bylo použito zbraně, nebezpečí pro tělesnou integritu vrchnostenského orgánu, aneb dojde-li ke skutečnému jeho poranění, prohlašuje to § 82. tr. z. za přitěžující okolnost, určující vyšší trestní sazbu. Z toho nutno dovozovati, že se k prosté skutkové povaze § 81. tr. z. nevyhledává, aby násilí bylo nebezpečným a hrozilo skutečným nastoupením škodných následků.

Právem spatřoval tudíž sborový soud v jednání obžalovaného nikoliv snad pouhé vměšování se dle § 314. tr. z., nýbrž skutkovou povahu zločinu veřejného násilí dle § 81. tr. z. S k ř i p s k ý.

Z praxe samosprávné. — Řízení před úřady obecními.

Je známo, že obecní řády rakouské vykazují citelný nedostatek zákonných ustanovení o řízení v první řadě před úřady obecními. Prostě je tam určen pouze pořad instancí a všeobecný přehled materiálu, který před tyto instance patří a konečně, kdy a kam se podává odvolání resp. stížnost, při čemž není ani poznamenáno, kdo je k takovému odvolání legitimován. Zásady, jakými se mají obecní úřady při rozhodování vésti, obecní zřízení neobsahují, ba není tam ani určeno, v jakých lhůtách má vyřizovat resp. rozhodovat aspoň nejdůležitější záležitosti. V těchto šlépějích jdou pak i pozdější zákony, obsahující podrobná ustanovení zejména policie místní se týkající, o nichž povšechné body jsou na př. obsaženy v § 27. našeho ob. ř. (policie cestní, silniční, čelední atd.). Modernějším je již stavební řád, jenž, jsa si vědom důležitosti hospodářské stránky pro interesenty, obsahuje aspoň určité lhůty pro vyřizování resp. rozhodování před stavebními úřady.

Z toho plyne, že v řízení před úřady obecními v mnohých případech rozhostila se libovůle a stranickost, zračící se hlavně v odmítání různých žádostí bez udání důvodů. Starostenský úřad jednoduše nepovolí prodavači nějaké místo, v poslední době dokonce už nepovolí v mnohých obcích o poutích taneční zábavu buď z příčin malicherných, aneb z toho prostého důvodu, že to nepovoluje,